

Dictamen en relació amb la consulta formulada d'un ens de l'àmbit de la salut sobre si les forces i cossos de seguretat poden demanar una còpia del comunicat de lesions per incorporar-la a les diligències si no hi ha consentiment de l'afectat

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades una consulta de d'un ens de l'àmbit de la salut sobre si les forces i cossos de seguretat poden demanar una còpia del comunicat de lesions per incorporar-la a les seves diligències si no hi ha consentiment de l'afectat.

En la consulta s'exposa que els comunicats de lesions s'han de fer per triplicat. Dels tres exemplars un es queda a l'HC, un altre es facilita a l'interessat lesionat i un tercer s'envia al jutjat de guàrdia.

Respecte del comunicat de lesions l'ens sol·licita el parer d'aquesta Autoritat sobre les qüestions concretes següents:

“Poden les forces i cossos de seguretat demanar una còpia per tal d'incorporar-la a les seves diligències si no hi ha consentiment de l'afectat?. Es podrien emparar en la investigació i la prevenció de delictes per fer-ho?

Hi hauria excepcions en cas d'una negativa a l'accés?. És a dir, un cas de violència de gènere podria considerar-se suficient per obtenir una còpia sense consentiment de l'afectada?. I una agressió a un menor?

D'altra banda, si les Forces i Cossos de seguretat acompanyen al lesionat i aquest no està en disposició de fer-se'n càrrec del seu exemplar, se li podria donar als policies per tal que el custodiessin fins el moment que l'interessat estigui, per exemple, a casa seva?. En aquest cas es planteja donar l'exemplar en sobre tancat i davant de l'interessat, informant-lo d'aquesta circumstància en la mesura que ho pugui entendre.”

Analitzada la consulta que no s'acompanya d'altra documentació, d'acord amb l'informe de l'Assessoria Jurídica emeto el dictamen següent:

I

(...)

II

L'ens formula una consulta sobre la relació entre els comunicats de lesions i les forces i cossos de seguretat i planteja una primera qüestió relativa a determinar si les forces i cossos de seguretat (en endavant FFCCS) poden demanar una còpia del comunicat de lesions per tal d'incorporar-la

a les seves diligències si no hi ha consentiment de l'afectat i si es podrien emparar en la investigació i la prevenció de delictes per fer-ho.

Dels termes en que està formulada la consulta s'interpreta que la petició del comunicat de lesions la farien les FFCCS al centre mèdic o hospital que ha atès la persona afectada.

La Llei d'Enjudiciament Criminal estableix en el seu article 262, el deure general de denunciar possibles delictes al Ministeri fiscal, al Tribunal competent, o al Jutge d'instrucció que recau en aquells que els coneguin per raó de la seva professió. L'esmentada llei es refereix en el seu article 355, al personal facultatiu i especifica que **“Si el hecho criminal que motivare la formación de una causa cualquiera consistiese en lesiones, los Médicos que asistieren al herido estarán obligados a dar parte de su estado y adelantos en los períodos que se les señalen, e inmediatamente que ocurra cualquiera novedad que merezca ser puesta en conocimiento del Juez instructor.”**

El comunicat de lesions és, doncs, el document que emet el metge per posar en coneixement del Jutge l'estat de la persona a la qual ha atès quan tingui indicis que les lesions que presenta són conseqüència d'un possible fet delictiu. D'acord amb aquesta finalitat el comunicat contindrà la descripció de les lesions produïdes, el tractament realitzat durant l'assistència, el pronòstic, així com la informació que pugui ser d'interès per tal que el jutjat pugui adoptar les mesures necessàries en cada cas. Per tant, és un document conté dades de salut de la persona assistida, i segons fa constar l'ens en la seva consulta, un exemplar del mateix s'incorpora a la Història Clínica del pacient.

El tractament de dades que du a terme un centre sanitari, ja sigui en aquest cas les dades dels pacients que consten en els comunicats de lesions, com en general qualsevol altre tractament de dades personals, incloses les cessions que se'n pugui fer a un tercer, es troba sotmès als principis i garanties de Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril de 2016, General de Protecció de Dades (en endavant, RGPD).

L'article 5.1.a) de l'RGPD estableix que tot tractament de dades personals ha de ser lícit, lleial i transparent en relació amb l'interessat (principi de licitud, lleialtat i transparència).

Per tal que un tractament sigui lícit cal comptar amb, al menys, una base jurídica de les previstes a l'article 6.1 de l'RGPD que legitimi aquest tractament, ja sigui el consentiment de la persona afectada, ja sigui alguna de les altres circumstàncies que preveu el mateix precepte.

A més, quan el tractament tingui per objecte, com en el cas que ens ocupa, categories especials de dades cal tenir en compte que l'article 9 de l'RGPD estableix una prohibició general del tractament de dades personals de diverses categories, entre d'altres, de les dades relatives a la salut, dades genètiques, o dades relatives a la vida sexual o l'orientació sexual d'una persona física (apartat 1). L'apartat 2 del mateix article disposa que aquesta prohibició general no serà d'aplicació quan concorri una de les circumstàncies següents:

“a) el interesado dio su consentimiento explícito para el tratamiento de dichos datos personales con uno o más de los fines especificados, excepto cuando el Derecho de la Unión o de los Estados miembros establezca que la prohibición mencionada en el apartado 1 no puede ser levantada por el interesado;

*c) el tratamiento es necesario para el cumplimiento de una obligación legal aplicable al responsable del tratamiento;
(...)*

g) el tratamiento es necesario por razones de un interés público esencial, sobre la base del Derecho de la Unión o de los Estados miembros, que debe ser proporcional al objetivo perseguido, respetar en lo esencial el derecho a la protección de datos y establecer medidas adecuadas y específicas para proteger los intereses y derechos fundamentales del interesado;

h) el tratamiento es necesario para fines de medicina preventiva o laboral, evaluación de la capacidad laboral del trabajador, diagnóstico médico, prestación de asistencia o tratamiento de tipo sanitario o social, o gestión de los sistemas y servicios de asistencia sanitaria y social, sobre la base del Derecho de la Unión o de los Estados miembros o en virtud de un contrato con un profesional sanitario y sin perjuicio de las condiciones y garantías contempladas en el apartado 3;

(...).”

Pel que fa al tractament de categories especials de dades l'article 9.2 de Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia de drets digitals (LOPDGDD) estableix el següent:

“Els tractaments de dades que preveuen les lletres g), h) i i) de l'article 9.2 del Reglament (UE) 2016/679 fonamentats en el dret espanyol han d'estar emparats en una norma amb rang de llei, que pot establir requisits addicionals relatius a la seva seguretat i confidencialitat.

En particular, aquesta norma pot emparar el tractament de dades en l'àmbit de la salut quan així ho exigeixi la gestió dels sistemes i els serveis d'assistència sanitària i social, pública i privada, o l'execució d'un contracte d'assegurança del qual l'afectat sigui part.”

Així mateix, la disposició addicional dissetena de la LOPDGDD indica específicament les habilitacions legals existents per al tractament de dades de salut respecte de la legislació sanitària i asseguradora, entre les quals la Llei 41/2002, de 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica.

Així, el tractament de les dades de salut que consten en el comunicat de lesions consistent en la seva tramesa als Jutjats o Tribunals té com a finalitat complir amb l'obligació legal de posar en coneixement d'aquests l'assistència sanitària per lesions rebuda per una persona en un centre sanitari que té com a base jurídica els articles 6.1.c) i 9.2.g) del RGPD, en relació amb l'obligació legal recollida als articles 262 i 355 del Reial decret de 14 de setembre de 1882 pel qual s'aprova la Llei d'Enjudiciament Criminal.

En el cas plantejat en la consulta sobre la possibilitat que el comunicat de lesions pugui ser cedit també a les forces i cossos de seguretat sense consentiment de l'interessat per a una finalitat diferent de la que es van recollir com podrien ser finalitat relacionades amb les funcions que el

marc normatiu atribueix a les FFCCS, caldrà tenir en compte aquest marc normatiu per analitzar si la comunicació (art. 4.2 RGPD) es pot considerar habilitada.

III

La Llei 41/2002, bàsica, d'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica. així com la Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i la documentació clínica, regulen el contingut els usos i la conservació de la història clínica del pacient.

En la mesura que el comunicat de lesions s'incorpora a la història clínica del pacient caldrà analitzar les previsions contingudes en aquesta normativa pel que fa als usos i possibles accessos a aquesta informació. En concret l'article 16 de la Llei 41/2002, quan regula els usos de la informació continguda en la història clínica estableix els possibles accessos a la informació per a altres finalitats diferents de les assistencials. Així l'apartat tercer d'aquest article 16 estableix:

*“El acceso a la historia clínica con **fines judiciales**, epidemiológicos, de salud pública, de investigación o de docencia, se rige por lo dispuesto en la Ley Orgánica 15/1999, de 13 de diciembre, de Protección de Datos de Carácter Personal, y en la Ley 14/1986, de 25 de abril, General de Sanidad, y demás normas de aplicación en cada caso. El acceso a la historia clínica con estos fines obliga a preservar los datos de identificación personal del paciente, separados de los de carácter clínico-asistencial, de manera que, como regla general, quede asegurado el anonimato, salvo que el propio paciente haya dado su consentimiento para no separarlos.*

*Se exceptúan los supuestos de **investigación de la autoridad judicial** en los que se considere imprescindible la unificación de los datos identificativos con los clínico-asistenciales, en los cuales **se estará a lo que dispongan los jueces y tribunales** en el proceso correspondiente. El acceso a los datos y documentos de la historia clínica queda limitado estrictamente a los fines específicos de cada caso.”*

Per tan, l'article 16.3 de la Llei 41/2002, limita l'accés a dades de la HC sense anonimitzar a “finalitats judicials”, vinculant aquestes finalitats i, en definitiva, la cessió de les dades, als “supòsits d'investigació de l'autoritat judicial”.

Cal tenir en consideració que sens perjudici de les funcions que puguin correspondre a d'altres FFCCS d'àmbit estatal, els cossos policials que actuen en l'àmbit de Catalunya (mossos d'esquadra i policies locals), tenen atribuït l'exercici de funcions de policia judicial i d'investigació criminal.

Així, l'article 164.5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (EAC) disposa que la policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra té com a àmbit d'actuació el conjunt del territori de Catalunya i exerceix totes les funcions pròpies d'un cos de policia, en els àmbits de la seguretat ciutadana i l'ordre públic, de la policia administrativa, i de la policia judicial i la investigació criminal, incloent-hi les diverses formes de crim organitzat i terrorisme, en els termes que estableixin les lleis.

La Llei 4/2003, de 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya (LSPC), disposa que són funcions pròpies de la policia de la Generalitat-mossos d'esquadra la protecció de les autoritats de la Generalitat i la vigilància i la custòdia dels edificis, instal·lacions i dependències propis, les de policia de seguretat ciutadana i l'ordre públic, les de policia administrativa i les que li corresponen com a policia judicial (article 28.2 LSPC). Segons l'article 28.3 de la mateixa LSPC, també les policies locals exerceixen, entre d'altres, funcions de policia judicial, especialment amb relació al trànsit (article 28.3.f) LSPC).

L'article 11 de la Llei 16/1991, de 10 de juliol, de les policies locals, enumera les funcions que corresponen a la policia local en llur àmbit d'actuació, entre d'altres, les de policia judicial, així com les relatives a actuacions relacionades amb diligències de prevenció i actuacions destinades a evitar la comissió d'actes delictuosos. L'article 12 de la mateixa llei disposa que la policia local pot fer funcions de policia judicial, en els termes concretats en el citat article.

Pel que fa a la Policia Judicial, l'article 126 de la Constitució espanyola disposa que aquesta depèn dels Jutges, dels Tribunals i del Ministeri Fiscal en les seves funcions d'indagació del delicte i de descobriment i assegurament del delinqüent, en els termes que la llei estableixi.

L'article 547 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial (LOPJ), disposa que:

“La función de la Policía Judicial comprende el auxilio a los juzgados y tribunales y al Ministerio Fiscal en la averiguación de los delitos y en el descubrimiento y aseguramiento de los delincuentes. Esta función competirá, cuando fueren requeridos para prestarla, a todos los miembros de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad, tanto si dependen del Gobierno central como de las Comunidades Autónomas o de los entes locales, dentro del ámbito de sus respectivas competencias.”

L'article 549.1 de la LOPJ concreta, en els següents termes, les funcions de les unitats de Policia Judicial:

- “a) La averiguación acerca de los responsables y circunstancias de los hechos delictivos y la detención de los primeros, dando cuenta seguidamente a la autoridad judicial y fiscal, conforme a lo dispuesto en las leyes.*
- b) El auxilio a la autoridad judicial y fiscal en cuantas actuaciones deba realizar fuera de su sede y requieran la presencia policial.*
- c) La realización material de las actuaciones que exijan el ejercicio de la coerción y ordenare la autoridad judicial o fiscal.*
- d) La garantía del cumplimiento de las órdenes y resoluciones de la autoridad judicial o fiscal.*
- e) Cualesquiera otras de la misma naturaleza en que sea necesaria su cooperación o auxilio y lo ordenare la autoridad judicial o fiscal.”*

L'article 282 de la Llei d'Enjudiciament Criminal (LECRIM) disposa que:

“La Policía judicial tiene por objeto, y será obligación de todos los que la componen, averiguar los delitos públicos que se cometieren en su territorio o demarcación; practicar, según sus atribuciones, las diligencias necesarias para comprobarlos y descubrir a los

delincuentes, y recoger todos los efectos, instrumentos o pruebas del delito de cuya desaparición hubiere peligro, poniéndolos a disposición de la Autoridad judicial.”

Finalment, segons el Reial decret 769/1987, de 19 de juny, de regulació de la policia judicial (RDPJ), les funcions generals de policia judicial corresponen a tots els membres de les FFCCS, en la mesura que han de prestar la col·laboració requerida per l'autoritat judicial o el Ministeri Fiscal en actuacions encaminades a esbrinar delictes o descobrir o assegurar delinqüents, amb subjecció estricta a l'àmbit de les seves competències respectives (article 1). S'afegeix que els membres de les FFCCS desenvolupen la funció de policia judicial a requeriment de l'autoritat judicial, del Ministeri Fiscal o dels seus superiors policials, o per iniciativa pròpia a través d'aquests últims, en els termes que preveuen els articles següents del RDPJ (article 2 del RDPJ).

L'article 4 del RDPJ disposa que tots els components de les FFCCS, sigui quina en sigui la naturalesa i dependència, han de practicar per iniciativa pròpia i segons les atribucions respectives, les primeres diligències de prevenció i assegurament així que tinguin notícia de la perpetració del fet presumptament delictiu, i han d'ocupar i custodiar els objectes que provinquin del delictes o estiguin relacionats amb la seva execució, i s'afegeix que n'han de donar compte a l'autoritat judicial o fiscal, directament o a través de les unitats orgàniques de la policia judicial.

En aquest marc normatiu i ateses les competències atribuïdes a les FFCCS com a policia judicial, com ja va fer avinent aquesta Autoritat amb anterioritat en els Dictàmens CNS 42/2014 i CNS 47/2018 que es poden consultar al web www.apdcat.cat, es pot considerar que l'article 16.3 de la Llei 41/2002 suposa una habilitació legal suficient per a comunicar dades de la HC a les FFCCS quan aquestes, en exercici de les funcions de policia judicial, acompanyen la seva sol·licitud d'un requeriment de l'autoritat judicial o del Ministeri Fiscal.

Però a més, com també es fa constar en els esmentats dictàmens, la policia judicial pot practicar diligències relacionades amb fets presumptament delictius, sense que es disposi, en un primer moment, d'un requeriment judicial. En aquest sentit, la normativa citada inclou entre les actuacions de les FFCCS en qualitat de policia judicial, aquelles que es duen a terme a requeriment dels superiors policials, o fins i tot per iniciativa pròpia dels agents de les FFCCS, a través d'aquests superiors, i no només les que porten causa d'un previ requeriment judicial. En qualsevol cas, la normativa exigeix que es comuniqui seguidament a l'autoritat judicial i fiscal (article 282 LECRIM, i article 549.1.a) LOPJ, citats).

Això no implica que el responsable del tractament, en aquest cas el centre sanitari, hagi de comunicar a les FFCCS qualsevol informació que se li sol·liciti relacionada amb uns fets delictius, sinó que cal determinar quina és la informació que el cos policial està habilitat per a exigir.

En aquest àmbit, per determinar quins tractaments poden dur a terme els cossos policials amb fins de seguretat pública o per a la investigació de delictes, cal tenir en compte la Directiva (UE) 2016/680 del Parlament i del Consell, de 27 d'abril de 2016, relativa a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals per part de les autoritats competents per a finalitats de prevenció, recerca, detecció o enjudiciament d'infraccions penals o d'execució de sancions penals, i a la lliure circulació d'aquestes dades i per la qual es deroga la Decisió marc 2008/977/JAI del Consell.

Atesa la manca de transposició de la Directiva 2016/680 per part d'Espanya (els estats membres de la Unió Europea havien de transposar aquesta directiva abans del 6 de maig de 2018), en el cas que ens ocupa cal tenir en compte les previsions de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (LOPD), que romanen temporalment vigents d'acord amb la disposició transitòria quarta de l'LOPDGDD.

Per tant, per determinar quina és la informació que el cos policial està habilitat per recollir per a l'exercici de les seves funcions, caldrà tenir en compte l'article 22 de l'LOPD, que habilita la cessió de dades per al compliment de "*finalitats policials*".

Així, l'article 22.2 de l'LOPD, disposa el següent:

*"2. La recogida y tratamiento para **fines policiales** de datos de carácter personal por las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad **sin consentimiento de las personas afectadas** están limitados a aquellos supuestos y categorías de datos que resulten necesarios para la **prevención de un peligro real para la seguridad pública o para la represión de infracciones penales**, debiendo ser almacenados en ficheros específicos establecidos al efecto, que deberán clasificarse por categorías en función de su grado de fiabilidad."*

Com ha fet avinent aquesta Autoritat en ocasions anteriors, (entre d'altres en el Dictamen CNS 50/2020) l'article 22.2 de l'LOPD podria habilitar la cessió de determinades dades que no siguin dades de categories especialment protegides (art. 7.2 i 3 LOPD) a les FFCCS per a la prevenció d'un perill real per a la seguretat pública o per a la repressió d'infraccions penals, sense necessitat de vincular aquesta cessió a una investigació concreta i sense necessitat de vincular-la necessàriament al desenvolupament de funcions de policia judicial per part de les FFCCS (art. 126 Constitució; arts. 574 i 149.1 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial (LOPJ), art. 282 de la Llei d'enjudiciament criminal (LECRIM), i arts. 2 i 4 del Reial decret 769/1987, de 19 de juny, de regulació de la policia judicial).

En qualsevol cas, per tal que aquesta cessió resulti habilitada, caldrà que es doni compliment als requisits previstos en el dit article 22.2 de l'LOPD, és a dir, que la sol·licitud de dades es limiti a les necessàries per a la prevenció d'un perill real per a la seguretat pública o per a la repressió d'infraccions penals.

Per la seva banda, i als efectes que ens interessin en aquest dictamen, l'apartat 3 de l'article 22 LOPD estableix el següent:

*"3. La recogida y tratamiento por las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad de los datos, a que hacen referencia los apartados 2 y 3 del artículo 7, podrán realizarse **exclusivamente** en los supuestos en que sea **absolutamente necesario para los fines de una investigación concreta**, sin perjuicio del control de legalidad de la actuación administrativa o de la obligación de resolver las pretensiones formuladas en su caso por los interesados que corresponden a los órganos jurisdiccionales."*

És a dir, l'article 22.3 de l'LOPD estableix un requisit específic per a la cessió de dades de salut a les FFCCS, en concret, que aquesta cessió es fonamenti i es justifiqui en les finalitats d'una investigació concreta.

En el cas que ens ocupa, el comunicat de lesions conté categories especials de dades. En conseqüència, en atenció a la previsió específica de l'article 22.3 de l'LOPD, es pot concloure que els centres sanitaris podrien cedir-lo, sense consentiment del titular, a requeriment de les FFCCS, únicament quan aquestes actuen com a policia judicial i en el marc d'una investigació concreta.

IV

Aquest mateix criteri seria aplicable en els casos en el que el comunicat de lesions sigui conseqüència d'agressions de violència de gènere a que es refereix la segona pregunta formulada per l'ens, tal com es desprèn de l'anàlisi de la normativa sectorial en aquesta matèria.

Així, la Llei Orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de Mesures de Protecció Integral contra la Violència de Gènere, respecte a l'actuació de les FFCCS, en el seu article 32 estableix que els poders públics han de col·laborar i garantir l'ordenació de les seves actuacions en la prevenció, assistència i persecució dels actes de violència de gènere, que han d'implicar a les administracions sanitàries, l'Administració de Justícia, les FFCCS així com els serveis socials i organismes d'igualtat.

En concret l'apartat 3 d'aquest article 32 estableix:

“3. Las administraciones con competencias sanitarias promoverán la aplicación, permanente actualización y difusión de protocolos que contengan pautas uniformes de actuación sanitaria, tanto en el ámbito público como privado, y en especial, del Protocolo aprobado por el Consejo Interterritorial del Sistema Nacional de Salud.

Tales protocolos impulsarán las actividades de prevención, detección precoz e intervención continuada con la mujer sometida a violencia de género o en riesgo de padecerla.

Los protocolos, además de referirse a los procedimientos a seguir, harán referencia expresa a las relaciones con la Administración de Justicia, en aquellos casos en que exista constatación o sospecha fundada de daños físicos o psíquicos ocasionados por estas agresiones o abusos.”

Aquesta normativa preveu la creació en les FFCCS d'unitats especialitzades en la prevenció de la violència de gènere i en l'execució de les mesures judicials adoptades i pel que fa a les administracions sanitàries fa referència a què els protocols que s'estableixin a l'efecte han de referir-se a les relacions amb l'Administració de Justícia en els casos en què existeixi constatació o sospita fonamentada de danys físics o psíquics ocasionats per agressions o abusos de gènere.

A més el “*Protocolo de actuación de las fuerzas y cuerpos de seguridad y de coordinación con los órganos judiciales para la protección de las víctimas de violencia doméstica y de género (Aprobado por la Comisión Técnica de la Comisión Nacional de Coordinación de la Policía Judicial el 28 de junio de 2005)*” preveu que en la fase d'investigació policial des del moment en què tinguin coneixement de fets que poguessin ser constitutius d'infracció penal en matèria de violència de gènere i domèstica les FFCCS han de portar a terme les accions d'indagació per determinar l'existència i la intensitat de les situacions de risc per a les víctimes. Entre aquestes accions es preveu que “*Se verificará la existencia de intervenciones policiales y/o denuncias*

anteriores en relación con la víctima o el presunto agresor, así como los antecedentes de este último y posibles partes de lesiones de la víctima remitidos por los servicios médicos”.(punt 1.A del protocol).

En el mateix sentit la normativa reguladora de la protecció al menor, pel que fa a les actuacions dels poders públics davant de situacions d'agressions a menors, l'article 13.1 de la Llei Orgànica 1/1996, de 15 de gener, de protecció Jurídica del menor, que preveu que:

“1. Toda persona o autoridad y especialmente aquellos que por su profesión o función detecten una situación de maltrato, de riesgo o de posible desamparo de un menor, lo comunicarán a la autoridad o sus agentes más próximos, sin perjuicio de prestarle el auxilio inmediato que precise.”

La Llei 14/2010, del 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència recull al seu article 8 que els poders públics han de protegir els menors de qualsevol forma de maltractament ja sigui físic o psicològic. A tal efecte l'article 83 estableix que l'Administració de la Generalitat ha d'elaborar plans de col·laboració que garanteixin, entre d'altres l'assistència i la persecució del maltractament a infants i adolescents, segon preveu aquest article *“Aquesta col·laboració ha d'implicar les administracions sanitàries i educatives, l'Administració de justícia, les forces i cossos de seguretat i els serveis socials”*.

No sembla doncs que la normativa de protecció dels menors, amb independència de la concreció que pugui establir-se en els corresponents protocols d'actuació, estableixi cap excepció al règim general derivat de la LEC (art. 262) segons el qual aquells que tinguin coneixement com a conseqüència de la seva professió d'una situació que pugui ocasionar danys (físics o psíquics) a les persones, com a conseqüència d'un possible fet delictiu, ho han de posar en coneixement de les autoritats judicials (ja sigui un Jutge, el Ministeri Fiscal o, en el seu defecte, a la policia judicial). I igualment les FFCCS estarien habilitades per a requerir aquesta informació a l'empara de l'article 22.3 LOPD.

Per tant, es pot concloure que el comunicat de lesions conseqüència de situacions de violència de gènere o d'agressions a menors, es pot lliurar, a requeriment de les FFCCS, sense consentiment de les persones afectades, quan actuïn exercint funcions de policia judicial en el marc d'una investigació concreta, d'acord amb el que s'ha exposat en el fonament jurídic III d'aquest dictamen.

V

Finalment, en supòsits en que les Forces i Cossos de seguretat acompanyen la persona lesionada i aquesta no està en disposició de fer-se càrrec del comunicat de lesions, es planteja si es podria donar el comunicat als policies per tal que el custodiïn fins el moment en que l'interessat estigui, per exemple, a casa seva. En aquest cas es planteja donar l'exemplar en sobre tancat i davant de l'interessat, informant-lo d'aquesta circumstància en la mesura que ho pugui entendre.

Certament la casuística pot ser molt variada i es poden donar situacions en les quals la persona atesa en el centre sanitari no pugui fer-se càrrec del comunicat de lesions. Els centres sanitaris d'acord amb l'article 7 de la Llei 41/2002, bàsica, d'autonomia del pacient han de garantir la confidencialitat de les dades de salut dels pacients i han d'elaborar procediments protocol·litzats

que garanteixin l'accés legal a les dades dels pacients. Aquests protocols hospitalaris han d'establir el procediment a seguir en cada cas, per garantir tant la seguretat de les persones que hagin pogut ser víctimes d'una agressió com la protecció de la seva privacitat.

Així mateix, el centre sanitari com a responsable del tractament ha de donar compliment als principis de protecció de dades (art. 5.1 RGPD), i ha d'estar en disposició de demostrar aquest compliment (principi de "responsabilitat proactiva").

En aquest context, el lliurament a un agent de les FFCCS del comunicat de lesions en sobre tancat quan l'interessat no se'n pugui fer càrrec, pot ser un procediment adequat i respectuós amb la normativa de protecció de dades, sempre que es garanteixi que aquest lliurament té com a finalitat el seu dipòsit fins al moment en que la persona interessada pugui fer-se'n i el sobre estigui tancat i segellat.

En aquest sentit l'article 4 del RDPJ ja citat atribueix als components de les FFCCS, sigui quina en sigui la naturalesa i dependència, les primeres diligències de prevenció i assegurament així que tinguin notícia de la perpetració del fet presumptament delictiu, de custodiar els objectes que provinquin del delictes o estiguin relacionats amb la seva execució donant compte a l'autoritat judicial o fiscal, directament o a través de les unitats orgàniques de la policia judicial. Aquesta custodia es podria fer extensiva, en aquest cas al comunicat de lesions de la persona atesa.

No obstant això, en la mesura que el comunicat de lesions s'incorpora a la història clínica del pacient, en casos en que ni el pacient ni cap altra persona vinculada pugui fer-se'n càrrec, pot ser una bona pràctica que l'exemplar del comunicat de lesions adreçat a la persona interessada romangui en la seva història clínica i que se li comuniqui només aquesta circumstància per tal que la persona afectada el pugui obtenir en el moment que ho consideri oportú. Aquesta opció resulta especialment recomanable quan l'accés a aquesta informació es pot fer directament per la persona interessada a través de mitjans electrònics (per exemple, a través de la carpeta personal "La meva salut").

Conclusions

Les FFCCS poden obtenir una còpia del comunicat de lesions, incloses les lesions vinculades a situacions de violència de gènere o d'agressions a menors, sense el consentiment del titular de les dades, quan actuïn exercint funcions de policia judicial per a una investigació concreta.

El lliurament a agents de les FFCCS del comunicat de lesions en sobre tancat i segellat quan l'interessat no se'n pugui fer càrrec pot ser un procediment adequat a la normativa de protecció de dades sempre que tingui com a finalitat només el seu dipòsit fins al moment en que la persona interessada pugui fer-se'n càrrec. Això, sens perjudici que poden ser més a recomanables altres pràctiques com ara indicar a la persona afectada que pot obtenir una còpia del comunicat accedint a la seva història clínica.

Barcelona 26 de març de 2021